

Sygnatura akt VI Ka 699/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **13 października 2017 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Mierz

Protokolant aplikant sądowy Mateusz Dudek

przy udziale

przedstawiciela KMP w G. mł. asp. R. W.

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2017 r.

sprawy **M. H.** ur. (...) w Z.,

syna J. i E.

obwinionego z art. 92§1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 16 maja 2017 r., sygnatura akt II W 113/17

na zasadzie art. 437 kpk, art. 438 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zabrze.

Sygn. akt VI Ka 699/17

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 13 października 2017 roku

Osobista apelacja obwinionego M. H. od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 16 maja 2017 roku (sygn. akt II W 113/17), którym obwiniony ten uznany został za winnego popełnienia wykroczenia z art. 92 § 1 k.w., okazała się zasadna o tyle, że w konsekwencji jej wniesienia zaskarżony wyrok musiał zostać uchylony, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania właściwemu Sądowi Rejonowemu.

Z woli ustawodawcy postępowanie w sprawach o wykroczenia toczy się wedle pewnych reguł z których jedna z zasadniczych to zasada prawdy materialnej nakładająca na organy postępowania obowiązek dążenia do oparcia rozstrzygnięcia o prawdziwe ustalenia faktyczne (art. 8 k.p.w. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k.). Wyrazem tej zasady, jak również zasady obiektywizmu wyrażającej się w obowiązku brania pod uwagę przy rozpoznawaniu sprawy również okoliczności korzystnych dla obwinionego (art. 8 k.p.w. w zw. z art. 4 k.p.k.) pozostaje między innymi obowiązek weryfikacji twierdzeń obwinionego wówczas, gdy w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy przeczą one dowodom obciążającym. Do wydania wyroku uznającego winę obwinionego dojść może wyłącznie wówczas, gdy odparte zostaną twierdzenia obwinionego nie przyznającego się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W niniejszej sprawie obwiniony M. H. począwszy od pierwszego kontaktu z funkcjonariuszami policji związanego z zarzucanym mu wykroczeniem kwestionował swoją winę w tym zakresie. W złożonych wyjaśnieniach zakwestionował on popełnienie przez siebie zarzucanego mu wykroczenia składając wnioski dowodowe mające na celu weryfikację jego tezy o niepopełnieniu wykroczenia z art. 92 § 1 k.w.. Złożone przez obwinionego wnioski dowodowe nie zostały rozpoznane przez sąd, a uchybienie to mogło mieć wpływ na treść orzeczenia. Zaskarżony wyrok zapadł pomimo nierozpoznania tych wniosków i niezweryfikowania twierdzeń obwinionego, co czyni wydane w niniejszej sprawie orzeczenie przedwczesnym zwłaszcza, że okoliczności, których sprawdzenia domaga się obwiniony mogą w sposób dosyć prosty zostać zbadane.

Z wyjaśnień obwinionego wynika, że drugi z funkcjonariuszy policji obecnych na miejscu kontroli prawidłowości przechodzenia przez przejście dla pieszych nie potwierdził faktu popełnienia przez obwinionego zarzucanego mu wykroczenia. Twierdzenie to nie zostało zweryfikowane ani poprzez przesłuchanie na tę okoliczność występującego w niniejszej sprawie w charakterze świadka D. A., który osobiście podjął interwencję wobec obwinionego na miejscu zdarzenia, ani poprzez przesłuchanie funkcjonariusza P. J., który miał nie potwierdzić popełnienia przez obwinionego wykroczenia. Celem wyjaśnienia okoliczności sprawy konieczne pozostaje zatem przesłuchanie obydwu świadków przede wszystkim celem ustalenia, czy istotnie podczas interwencji z udziałem obwinionego P. J. nie potwierdził popełnienia przez M. H. wykroczenia polegającego na niezastosowaniu się przez obwinionego w czasie przechodzenia przez przejście dla pieszych do sygnału w postaci światła czerwonego, a jeśli tak, to z jakich powodów funkcjonariusz ten nie potwierdził tej okoliczności. Kwestia położenia radiowozu z którego prowadzona była obserwacja przejścia dla pieszych może natomiast zostać wyjaśniona podczas przesłuchania tych funkcjonariuszy poprzez stosowny szkic pozwalający w sposób obiektywny zweryfikowanie możliwości dostrzeżenia popełnienia wykroczenia, w tym koloru nadawanego sygnału z miejsca w którym ustawiony został radiowóz, przy uwzględnieniu sposobu jego ustawienia w stosunku do tego przejścia oraz pozycji jaką każdy z funkcjonariuszy zajmował w pojeździe. Podczas przesłuchania funkcjonariuszy mogą oni naszkicować miejsce położenia radiowozu i sposób jego ustawienia względem przejścia oraz sygnalizacji świetlnej. Kwestia sprawności sygnalizacji świetlnej może zostać natomiast zweryfikowana poprzez zwrócenie się do właściwego urzędu o informację, czy w okresie stycznia – lutego 2017 roku zgłaszane były, bądź wykryte, jakiegokolwiek nieprawidłowości w działaniu sygnalizacji świetlnej na skrzyżowaniu na którym znajdowało się przejście dla pieszych gdzie obwiniony miał się dopuścić zarzucanego mu czynu.

Całokształt tych okoliczności skutkować musiał uznaniem, iż postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie będzie musiało zostać powtórzone nie tyle nawet w całości, ile w zakresie znacząco szerszym niż objęty dotychczasowym procedowaniem. To zaś stało się przyczyną uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w Zabrze do ponownego rozpoznania. Ponownie procedując Sąd Rejonowy uzupełni postępowanie dowodowe o czynności zasygnalizowane powyżej oraz inne dowody, o ile ich przeprowadzenie uzna za konieczne dla wydania w sprawie prawidłowego orzeczenia. Pamiętał też będzie, by rozpoznać wnioski dowodowe złożone przez obwinionego.